



strip search

Коли немає на кого спертися,
залишається спертись на ванну:
згорбивши спину, видихнути в прохолоду,
а тоді присісти на краєчок
і думати
в унісон з Ісусами,
прикрученими при дорогах
кронштейнами за поперек:
«Які ж незручні у нас тіла».
Точнісінько як у розпухлої прибиральниці Євки,
яка відшкрябує підлогу
перед початком навчального року.
Вона робить це лежачи на животі
і скидається на комаху,
яку перекинули на спину,
викрутивши голову на 180 градусів.
Її мама, втричі дрібніша,
наглядає ліниво з лавки —
вона уже своє відшкрабала.
Але всі решта, зі своїми
м'язевими недостатностями,
нічим за них не кращі.

Без жодних межових станів
наша несформованість
перетікає в безформність,
підліткові прищі — у ранні зморшки,
страхи — в тривоги,
спершу боїшся, що не було ще,
потім — що вже не буде,
носиш костюми різних кольорів,
але ідентичного крою,
і думаєш,
що ніколи вже не розсунеш колінок,
не прогнеш спинку, отак... ну давай, будь ласка, ну...
не підставиш шийку...
Зайве волосся стає все більш буйним,
а зачіска рідшає і слабне.
Страхом відкритися ти давно перевершила
японок, помножених на мусульманок.
Тільки й лишилося романтичного:
туберкульозний кашель
і синці під очима.
Зморених жінок
у дивний і особливий спосіб люблять,
хоч їх давно не мучать еротичні кошмари.
Щойно долоні геть охолонуть від билець ванни,
почнеться тик на оці й гикавка,

подумаєш, що більше так не можна,
що у цього тіла мало би бути
приємніше застосування.
Наприклад, перевозити наркотики через кордон.
Хто з цим упорається краще,
ніж іще майже молоді дівчатка-аферистки?
Усмішки, історійки про друзів, легкий макіяж,
сексі-кеж'юал лук...
Головне, щоб було видно трохи тіла
у такий недбалий спосіб:
з-під обшарпаної спідниці,
вибраної суто з міркувань зручності в дорозі,
та розтягнутої майки, яка бере на понт:
«Мені нема чого ховати — глянь!»
Тут не місце для бігунок на шпильках
із перекрученими жилами на налитих литках,
чи для тріпотіння хутра на вітрі.
Усе просто й невимушено,
з усвідомленням, що найстрашніше,
що може трапитися, — це STRIP SEARCH —
остання надія, що хтось безцеремонно
торкнеться твого незручного тіла зсередини.
І від того нарешті почуватимешся,
як відновлений тріпачкою килим.

2010

sushi for breakfast

«...Бо я ніколи не була курвою.
Тому в мене гарний колір обличчя», —
так стверджує бабця,
яка жебрає ніби й не з нужди,
а від того, що, власне,
потребує зневажливо повідомити
цим хижим молодим кішкам,
які просто посеред міста
пожирають сиру рибу, загорнуту в рис,
що вона, власне, ніколи не була курвою.
Натомість вони не мають жодного встиду,
не те щоб через нелюдську їжу,
а й навіть коли заходять у крамницю «Полуничка»,
котра межує з бабциним вікном,
завішаним брудною червоною шматою
(так, що можна подумати, буцім це кімнатка
для бонусних реєр-show при покупці від 1000 гривень).
Вона ж ніколи не була курвою.
Не носила суконь прозорих гірчичних в горошок,
крізь які просвічується чорна білизна,
смугастих яскравих теж не носила,
як і штанів, які відкривають живіт і складку між сідницями.

Сонцю підставляла хіба спину в полі
й тим ніколи не викликала некерованих поглядів
дорослих чоловіків від будівельників до депутатів
(і окремою ланкою: професорів та інших інтелектуалів),
не обговорювала з подругами розміри цих
та інших чоловіків,
не верещала їм п'яною зграйкою
весняних пташок із балкону,
не мастурбувала з дев'яти років
і не починала статеве життя з тринадцяти,
(що загалом нормально, згідно зі статистикою
журналу «КРАЇНА»).

Не знала нічого про овуляцію
і не уявляла її стиглим сонцем яєчного жовтка
в червоних льорнетах труб на просвіт,
(так ніби стоїш з відкритим ротом проти сонця),
тож і не відчувала її по своєму тілу.
Не сідала ніколи у випадкові авта,
а невинуватих просто не було,
в громадському ж транспорті
ніхто не притулявся до неї збоченською ерекцією,
коли їй було вісім.

Не чекала дзвінків і повідомлень від
 чоловіків і операторів таксі,
а також запрошень до танцю
і тим паче не дзвонила ніколи сама
з непристойними прямолінійними пропозиціями
(ні в п'ятнадцять років із поліклініки
 після шкільного медогляду, ні пізніше).
Не намагалася нікому вгоджати, як біблійна блудниця.
Не чекала повернень з відряджень, армій, роботи,
бо просто не хотілося чекати тих, хто звідти повертався,
так само, як і радіти черговій спітній м'якості
чи пружній вагітності живота.
Не зафарбовувала вино на губах помадою навпомацки.
Не дивилася вічно розширеними,
 немов від амфи, зіницями
 просто в очі,
загалом чужі, але годі втриматись.
Не виходила надранок і не від'їжджала надвечір
із відчуттям окриленого щастя більше ніколи
 його (її) не побачити,
відпускаючи все, що було, разом із димом через ніздрі.
Поняття не мала, що таке флінг, свінг,
 невчасно подерті колготки
і плями та дірки від цигарок на одязі.

Що таке любов, зрештою, теж не уявляла,
бо не винюхувала у його волоссі запах своїх дітей.
Не заряджала батарейки з одними
і не садила з іншими,
не закохувалася сезонно,
не приїжджала до когось на перший поклик,
заздалегідь знаючи, що в чужих ліжках не висипається,
лише у своїх, хай тимчасових і випадкових.
І ні з ким, не те щоб із кожним, не було
того короткого моменту,
коли його справді любиш,
хоча це й нібито лише секс,
просто проникнення дуже глибоке
і тиск на всі точки правильний.
Не почувала себе мачо,
якому треба якісь гальма і якорі,
аби почати вишивати на п'яльцях.
Не налаштовувалась на чужі камертони.
Не завмирала ніколи від того,
як удосвіта, дорогою з вокзалу,
перестиглий кавун флешбеків
падав їй до ніг,
тріскав об асфальт,
мов голова від болю,

заляпуючи ступні гидкою липкістю
насправді найсмачнішої в світі ягоди,
якщо її охолодити і правильно та вчасно подати,
а не місити з нагрітою пилюкою.
Не реагувала болісно,
якщо до її пружної райдужної оболонки
вдавалось прилипнути іншій мильній бульці,
й починалася боротьба за те, хто кого поглине,
підносячи у повітря,
і ця боротьба щораз закінчувалась
внутрішньою Хіросімою,
добре, якщо лише для когось одного.
Від цього всього її захистило лише те,
що не була курвою.
Так вона могла б подумати, ця бабця.
Хоч мені здається, що вона просто не була —
а я є.

2011

ЖІНКИ

Я знала різних жінок.
Таких, що поблажливо думали:
«Якщо ти себе переконав у цьому — вір собі!»,
і з фуркотінням випускали сміх крізь губи.
І таких, що не знали,
коли чекати наступних місячних,
але від них взагалі не залежали.
Таких, що німіли в розмовах із продавцями butikів,
і таких, що не боялися швидкості
на нічних автострадах.
Таких, що заїжджали на конях у місто,
і таких, що ретельно підбирали одяг та взуття
і йшли з песиком, який шарпав їх
біля вітрин косметичних магазинів,
бо жодне з них двох не могло стриматися.
Таких, що хотіли наступну дитину
і народжували, не вагаючись
і не спиняючись,
і таких, що їх у достатньо сірому одязі
не впускали-таки в «Берґгайн».